



Arrest

nr. 166 484 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 22 maart 2016 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste en tweede verzoekende partij zijn de ouders van derde verzoeker. Zij dienen allen op 5 juni 2015 een aanvraag voor toelating tot verblijf in, in functie van de neef van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 4 december 2015, met kennisgeving op 15 december 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissingen:

Hoofdens eerste verzoekende partij, verder de eerste bestreden beslissing genoemd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2015 werd ingediend door

Naam: I.

Voorna(am)(en): A.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 12.03.1971 Rr: (...)

Geboorteplaats: Skopje

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.06.2015 gezinshereniging aan met haar neef Ismailovic Svetislav (RR 85.03.14-623-84)) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Hierbij moeten betrokkenen bewijs leveren dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong, OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine adhv bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen, het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine + bewijs ten laste in België adhv bewijs van huidige bestaansmiddelen van de EU-burger en een attest van het ocmw met overzicht van steun dat betrokkene heeft ontvangen

Het bewijs dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de aanvraag, in het land van herkomst of origine gezamenlijk gevestigd was met de EU-referentiepersoon werd alvast niet voorgelegd, wel integendeel uit het dossier blijkt impliciet dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef en betrokkene reeds sinds jaren in België, weliswaar in illegaal verblijf of tijdelijk legaal in het kader van achtereenvolgende procedures om het verblijfsrecht te bekomen. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.

Verder, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf. Ook dit kan uit de voorgelegde bewijsstukken 'ten laste' niet worden besloten. Uit het zelf opgestelde overzicht van de 'inkomsten', de bijhorende rekeninguittreksels van I. S. (van 20.05.2015 tót 1.09.2015), de bewijzen van het overmaken van geld aan betrokkene via Western Union (soms aan een derde, soms door een andere persoon, dan de referentiepersoon, overgemaakt), kan niet worden ontdekt dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst van de EU-referentiepersoon. Immers, voor zover er geld daadwerkelijk van de referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt, betreft het de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontfangen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer andere verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken.

Kortom, uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig art 47/1,2° van de wet van 15/12/1980. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de vierde bestreden beslissing.

Hoofdens de tweede verzoekende partij, verder de tweede bestreden beslissing genoemd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 5.06.2015 werd ingediend door:

Naam: R.

Voorna(a)m(en): Suhamet

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 21.02.1970 R (...)

Geboorteplaats: Skopje

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan geen toepassing genieten van art. 47/1, 3 in functie van de neef van zijn partner I., A. (...) bij gebrek aan afdoende bewijs van verwantschap.

Uit de voorgelegde actes bij de aanvraag blijkt inderdaad afdoende de verwantschap aangetoond tussen de partner van betrokkene en de referentiepersoon, echter betrokkene en zijn partner hebben geen wettelijke band (huwelijk of wettelijke samenwoning), waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene een familielid is van een burger van de Unie.

Overeenkomstig art. 44 van het KB dient er wel degelijk een afdoende bewijs van verwantschap te zijn, alvorens art. 40bis van de wet van 15.12.1980 van toepassing is. Gezien in art. 47/2 letterlijk is opgenomen dat 'Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1', dient wel degelijk het bewijs van verwantschap te worden geleverd alvorens art. 47/1, 2° toepassing kan vinden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

Het bevel om het grondgebied te verlaten erin vervat vormt de vijfde bestreden beslissing.

Hoofdens derde verzoekende partij, verder de derde bestreden beslissing genoemd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.06.2015 werd ingediend door:

Naam: R.

Voorna(a)m(en): Shaip

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 06.04.1993 Rn (...)

Geboorteplaats: Skopje

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.06.2015 gezinshereniging aan met zijn achtemeef Ismailovic Svetislav (RR 85.03.14-623-84)) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Hierbij zou betrokkene het

bewijs moeten leveren dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong, OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine adhv bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen, het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine + bewijs ten laste in België adhv bewijs van huidige bestaansmiddelen van de EU-burger en een attest van het ocmw met overzicht van steun dat betrokkene heeft ontvangen

Het bewijs dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de aanvraag, in het land van herkomst of origine gezamenlijk gevestigd was met de EU-referentiepersoon werd alvast niet voorgelegd, wel integendeel uit het dossier blijkt impliciet dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef en betrokkene reeds sinds jaren in België, weliswaar in illegaal verblijf of tijdelijk legaal in het kader van achtereenvolgende procedures om het verblijfsrecht te bekomen.

Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.

Verder, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf. Ook dit kan uit de voorgelegde bewijsstukken 'ten laste' niet worden besloten. Uit het zelf opgestelde overzicht van de 'inkomsten', de bijhorende rekeninguittreksels van I. S. (van 20.05.2015 tot 1.09.2015), de bewijzen van het overmaken van geld aan betrokkene via Western Union (soms aan een derde, soms door een andere persoon, dan de referentiepersoon, overgemaakt), kan niet worden ontdekt dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst van de EU-referentiepersoon. Immers, voor zover er geld daadwerkelijk van de referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt, betreft het de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontfangen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer andere verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken.

Kortom, uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

Het bevel om het grondgebied te verlaten erin vervat is de zesde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel dat verzoekers aanvoeren is gericht tegen de eerste, tweede en derde bestreden beslissingen en luidt als volgt:

"Schending van artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 ;

- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Artikel 47/3, Vw. stelt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bestreden beslissing motiveert o.a (stuk 1a):

“Verder, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van betrokkene tegenover de referentie-persoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf. Ook dit kan uit de voorgelegde bewijsstukken niet worden besloten.

(...)

Immers, voor zover er geld daadwerkelijk van de referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt, betreft het de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer andere verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken.”

De bestreden beslissing komt tot het besluit dat niet blijkt dat verzoekers “ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12/1980.” (stuk 1a).

Vooreerst is niet voorgeschreven in art. 47/3, §2 Vw. dat de verzoeker reeds ten laste was van het EU-familielid voor de komst naar België, zoals verweerder in de bestreden beslissing stelt.

Bovendien kan het feit ten laste te zijn van de burger van de Unie volgens art. 47/3, §2 met elk passend middel worden bewezen.

Het ‘ten laste zijn’ in de zin van artikel 47/3, §3 Vw. is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ verwijst voor het begrip “ten laste” naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit betreft aldus o.a. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, punten 36-37, Jur. 2007, I-1 en HvJ 18 juni 1987, 316/85, Lebon, punt 22, Jur. 1987, 2811.

“Het begrip zou dus op dezelfde manier geïnterpreteerd moeten worden als bij descendenten en ascendenten ten laste. Zoals gezegd, verloopt het bewijs van het “ten laste” zijn in België problematisch.”

(S. DAWOUD, Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?, T.Vreemd. 2014, nr. 3, 299)

Gezien de beoordeling van het ‘ten laste zijn’ een financiële feitenkwestie is, geeft de website van het kruispunt migratie-integratie (www.kruispuntmi.be) duiding omtrent de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze informatie wordt gehaald uit overlegmomenten en evaluatie van de praktijken van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo stelt het Kruispunt Migratie-Integratie o.a. (stuk 7):

“Wat als je al in België verblijft?

1 Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 22

Het is mogelijk dat je al een tijd in België verblijft op het moment dat je de aanvraag gezinshereniging indient. Dat verblijf kan een wettig of een onwettig verblijf zijn.

In dat geval beschouwt de DVZ jou als ten laste van de Belg of Unieburger, wanneer:

o jij en de Belg of Unieburger ingeschreven staat op hetzelfde adres, of

o de Belg of Unieburger jouw huisvesting financiert.

Daarnaast moet je dezelfde bewijzen voorleggen als wanneer je de aanvraag voor gezinshereniging in het buitenland zou indienen. Het bewijs van de 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft je niet voor te leggen.”

De bestreden beslissing is echter volkomen in strijd met bovenstaande en impliceert dat een aanvraag als ten laste van een Unieburger niet vanuit verblijf in België zou kunnen worden ingediend gezien “bezwaarlijk gesteld kan worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen (...)” (stuk 1a) ?!

Verzoekers bewezen nochtans dat conform bovenstaande richtlijnen ingeschreven te staan op hetzelfde adres (stuk 5), terwijl de Unieburger hun huisvesting financiert (stuk 8 en 9).

Oordelen dat een aanvraag tot verblijf wegens ten laste zijn van een Unieburger niet nuttig zou kunnen worden ingediend in België is strijdig met de wet en de EU richtlijnen ter zake.

“Het HvJ heeft geoordeeld dat de status van “afhankelijk” of “ten laste komend” gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van de feitelijke situatie, gekenmerkt door de omstandigheid dat het gezinslid materieel

wordt gesteund door de gezinshereniger of door diens echtgenoot/partner. Bij het onderzoek van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen gezinshereniging en het gezinslid.”

(Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p. 6-7)

Het standpunt van verweerder kan dan ook niet gevolgd worden zodat de verbreking zich (voor alle drie de gezinsleden – moeder/vader/zoon) zich opdringt.“

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. Verzoekers voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat luidt:

§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Uit de eerste en derde bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag wordt afgewezen op grond van het motief dat verzoekers geen deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, in casu de neef van eerste verzoekende partij, in het land van herkomst hetzij niet aantoonde ten laste te zijn van deze referentiepersoon in het land van herkomst of van origine.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de tweede bestreden beslissing de aanvraag afwijst bij gebrek aan afdoend bewijs van aanverwantschap. De Raad kan enkel vaststellen dat in het middel geen grief wordt

ontwikkeld betreffende dit determinerend motief zodat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing moet worden afgewezen.

Waar verzoekers menen dat de verwerende partij ten onrechte hun aanvraag afwijst omdat zij geen rekening wil houden met bewijzen van het ten laste zijn die niet plaatsvonden in het herkomstland, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen.

Uit artikel 47/3 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verzoekers hun ten laste zijn van de referentiepersoon mogen bewijzen met elk passend middel. De eerste en derde bestreden beslissingen ontkennen dit niet waar zij besluiten: *“Kortom, uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980.”* (eigen onderlijning). Dit motief geeft duidelijk te kennen dat de aanvragen worden afgewezen omdat verzoekers niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon voor de komst naar België. De verwerende partij gaat terecht eerst over naar het onderzoek of verzoekers met de referentiepersoon een gezin vormden in het herkomstland, wat niet het geval bleek te zijn en ook niet wordt weerlegd door de verzoekers. Bij gebreke van dit gegeven onderzoekt de verwerende partij vervolgens welke bewijzen zijn voorgelegd die dienen aan te tonen dat verzoekers ten laste waren van de referentiepersoon voor hun komst naar België. Zij doet een onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie. Het is volkomen wettelijk dat deze afhankelijkheidsrelatie moet worden onderzocht voor de komst naar België. Waar uit de zinsnede *“Uit het zelf opgestelde overzicht van de 'inkomsten', de bijhorende rekeninguittreksels van I. S. (van 20.05.2015 tot 1.09.2015), de bewijzen van het overmaken van geld aan betrokkene via Western Union (soms aan een derde, soms door een andere persoon, dan de referentiepersoon, overgemaakt), kan niet worden ontdekt dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst van de EU-referentiepersoon. Immers, voor zover er geld daadwerkelijk van de referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt, betreft het de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer andere verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken”* nog zou kunnen afgeleid worden dat de verwerende partij afwijst omdat er sprake is van geen ten laste zijn in het herkomstland, wijst de Raad erop dat in elk geval verzoekers geen belang tonen bij deze grief nu uit het administratief dossier blijkt dat de rekeninguittreksels van de referentiepersoon inderdaad betrekking hebben op de periode dat verzoekers al in België waren. Er kan uit de slecht leesbare overschrijvingen van Western Union slechts één document ontwaard worden dat betrekking heeft op de periode voorafgaand aan de komst van de verzoekers naar België van een afzender I. Renato a rato van 787,5 euro, zijnde niet de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend. Het is niet kennelijk onredelijk te besluiten dat geen “ten laste zijn” is bewezen door het overmaken van gelden na de aankomst in België, te meer in casu blijkt dat verzoekers herhaaldelijk procedures hebben gevoerd om een verblijfsrecht te verkrijgen en dergelijke bewijzen gemakkelijk kunnen gecreëerd worden. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat een loutere huisvesting op zich zou volstaan om het ten laste zijn te bewijzen. Voorts is het niet kennelijk onredelijk dat uit de doorstorting via Western Union, waarvan sommige aan een derde, sommige van een andere persoon, onafdoend het ten laste zijn is aangetoond, temeer zoals de eerste en derde bestreden beslissing stellen soms gelden zijn overgemaakt aan een derde en soms blijken gelden te zijn overgemaakt door een persoon die niet de referentiepersoon is.

Verzoekers stellen terecht dat het ten laste zijn een feitenkwestie is die met alle middelen kan bewezen worden maar falen in hun bewijslast. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omdat niet afdoend is bewezen dat verzoekers ten laste waren van de referentiepersoon voor hun komst naar België. Deze door de verwerende partij gegeven interpretatie is ook richtlijnconform.

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38).

(Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*):

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning)

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen onderlijning)

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Echter, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent af te leiden uit het voormelde arrest Jia, blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de verwerende partij gevolgd.

Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat DVZ vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land, dan het gastland in casu België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Een verwijzing naar de website van kruispunt Migratie doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu is dit niet het geval.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. Het tweede middel is enkel gericht tegen de vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen en luidt:

“Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen ;

- Schending van artikel 8 EVRM ;

- Schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Considerans 8 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt dat om het vrije verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten te vergemakkelijken, vrijstellingen aan inreisvisumplicht te worden voorzien.

Ook de hoger hieromtrent reeds geciteerde Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 geeft aan hoe deze Richtlijn net de gezinshereniging van EU-burgers en hun familieleden dient te “vereenvoudigen en uit te breiden” waarbij de regelgeving bovendien moet worden “uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven (...) zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de EU”.

Niet alleen worden verzoekers een weigering van verblijf afgeleverd in de bestreden beslissing, tevens wordt hen allen ook meteen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1a, 1b en 1c).

De bestreden beslissing stelt inzake het BGV louter (stuk 1a, 1b en 1c):

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Een BGV vereist een eigen wettelijke basis en eigen motivering ter ondersteuning.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 op grond waarvan de “bijlage 20” wordt afgeleverd houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. De wet stelt uitdrukkelijk dat een “model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat” wordt afgeleverd. Er kan dan ook perfect rechtsgeldig een bijlage 20 inhoudende weigeringsbeslissing zonder BGV worden afgeleverd (wat in de praktijk ook een courant gebruik is ter vrijwaring van de familie/gezinsbelangen, rekening houdende met artikel 8 EVRM – zie infra). Het woord “desgevallend” uit art. 52, §4, 5e lid van het KB wijst uitdrukkelijk op een mogelijkheid en niet op een automatisme/verplichting om een BGV af te geven (zie RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

De motiveringsplicht zoals neergeschreven in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft vervolgens tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivatieplicht alsook artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, alsook rekening houdende met artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM, vereist een gedegen/ zorgvuldig en individueel onderzoek van het dossier.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voor geen der drie verzoekers (noch voor moeder, noch voor vader, noch voor broer van Armando R. – zie infra) werd met het gezins- en familieleven rekening gehouden bij de keuze voor de koppeling van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de weigering tot verblijf.

Bovendien werd voor zoon R.Sh. (stuk 1c) evenzoveel geen rekening gehouden met diens gezondheidstoestand als gehandicapte o.a. leidend aan epilepsie, psychose (type schizofrenie) en depressie (stuk 3), reden waarom derde verzoeker door de FOD SOCIALE ZEKERHEID, Directie-generaal personen met een handicap ook erkend werd als gehandicapt mits inkomensvervangende tegemoetkoming (stuk 4).

Zowel deze familieband van zoon/broer Armando RAIF is verweerder gekend (immers is het verweerder dewelke deze diens duurzame verblijfsmachtiging afleverde – stuk 12), alsook de medische problematiek van derde verzoeker Sh. R. is verweerder gekend (minstens wordt verweerder geacht hiervan kennis te hebben genomen indien effectief een ernstig individueel onderzoek zou zijn gevoerd zoals voorgeschreven bij wet).

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

Alsook:

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Verweerder houdt in casu op geen enkele wijze rekening met het gegeven dat zoon/broer Armando RAIF (°06.07.1994 te Antwerpen) ook deel uitmaakt van het gezin van verzoekers (stuk 11), terwijl zoon/broer Armando wél duurzaam verblijfsgerechtigd is in België (stuk 12).

Verzoekers beroepen zich als respectievelijk de ouders en de broer van Armando R. op de bescherming van hun gezins- en familieleven, overeenkomstig artikel 8 EVRM. Deze bepaling vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of: de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitdrukkelijk gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

“Een tweede criterium , ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij

wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan.

Ook op dit punt wordt aldus de motivatieplicht in deze geschonden, zodat een verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.5. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat deze zich steunen op artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet nadat is nagegaan dat het wettelijk verblijf van verzoekers is verstreken.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De juridische grondslag wordt in de drie bestreden beslissingen vermeld: artikel 7,1, 2° van de vreemdelingenwet en er wordt op gewezen dat verzoekers niet langer over een legaal verblijf in België beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekers bekritiseren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren de materiële motiveringsplicht aan.

Waar zij de schending van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) aanvoeren en wijzen op de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij ter zake zou hebben, tonen zij niet aan dat de verwerende partij ten gevolge van deze bepalingen verplicht zou zijn om geen bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en kan hun grief niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het staat de verwerende partij vrij hierover te beslissen zo al zou kunnen aangenomen worden dat zij ter zake over slechts een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zij verwijten de bestreden beslissingen geen rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers en voor wat derde verzoeker betreft met diens gezondheidstoestand.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat wat de vijfde bestreden beslissing betreft de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op het motief dat geen verwantschap is aangetoond. Bij de bespreking van het eerste middel werd al vastgesteld dat verzoekers dit motief niet betwisten zodat de verwerende partij er dan ook niet toe gehouden was om een verder onderzoek te verrichten buiten het nazicht of voor tweede verzoeker een legaal verblijf in België voorhanden was.

Voorts blijkt uit de door de drie verzoekers gedane aanvragen geen enkel van hen het vakje "ander familielid- ziek" heeft aangekruist en de verzoekers de tussenkomst wegens handicap, thans gevoegd bij het verzoekschrift evenmin voor het nemen van de bestreden beslissingen hebben overgemaakt. Zij kunnen de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekers. Overigens weze nog opgemerkt dat uit het administratief dossier

blijkt dat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet definitief onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 18 april 2014. Het beroep hiertegen ingediend bij de Raad werd bij arrest nr. 133 629 van 21 november 2014 afgewezen bij gebreke aan nieuwe elementen tegenover de vorige ingediende aanvragen. Verzoekers tonen niet aan dat er nieuwe elementen zijn sedertdien waarbij de verwerende partij moest rekening houden in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij is er in dat geval niet toe gehouden deze elementen als het ware te herhalen.

Waar de verzoekers de bestreden beslissingen verwijten geen rekening te hebben gehouden met artikel 8 EVRM, wordt er vooreerst opgemerkt dat de bevelen alle verzoekers betreffen zodat hun gezinseenheid (vader, moeder en zoon) niet wordt verbroken door de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers thans verwijzen naar de band die zij hebben als ouders/broer van Armando wordt er opgemerkt dat hun aanvragen werden ingediend in functie van de neef van eerste verzoekende partij en niet in functie van Armando. De verwerende partij diende dan ook niet na te gaan of er nog andere familieleden zich in het gezin voegde, wat ook overigens niet is aangetoond. Wel integendeel uit stuk 5 van verzoekers, het uittreksel uit het vreemdelingenregister van 3 december 2015, blijkt niet dat Armando samenwonend is met verzoekers.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Dergelijke bijkomende elementen worden in het middel niet aangetoond.

Verzoekers tonen niet aan dat zij met Armando een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig gezin vormen. Voorts diende geen verdere belangenafweging in casu te gebeuren nu de bestreden beslissingen het ganse gezin treft. Tot slot wordt er vastgesteld dat verzoekers niet aanvoeren een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig gezin te vormen met de referentiepersoon in functie van wie zij hun aanvragen indienden zodat dit familieleven evenmin door de Raad moet worden onderzocht.

Er wordt nog opgemerkt dat verzoekers de toelating vragen om een eerste verblijf. Gaat het om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106). Tevergeefs beroepen verzoekers zich op artikel 8, lid 2 van het EVRM.

Voor het overige tonen verzoekers geen grieven aan die kunnen leiden tot de vaststelling dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht of artikel 8 EVRM zijn geschonden.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Ter terechtzitting van 22 maart 2016 wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag gezinshereniging hebben ingediend en in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

De verzoekende partijen vragen dat de bevelen ten gevolge hiervan uit het rechtsverkeer worden gehaald. De Raad stelt vast dat nergens in het procedurereglement is voorzien dat de verzoekende partijen dergelijke vraag kunnen stellen ter terechtzitting, bij gebreke van het aanhalen van dit argument als grief in het verzoekschrift. Waar de verwerende partij hierover een nota aan de Raad laat geworden daags voor de terechtzitting na 21 uur en deze nota pas meedeelt aan de verzoekende partijen op het einde van de terechtzitting van 19 april 2016, weert de Raad deze nota uit de debatten teneinde de rechten van verdediging van de verzoekende partijen te beschermen.

Gelet op voorgaande bespreking van het enige middel gericht tegen de bevelen acht de Raad het niet nodig op de discussie of de bevelen uit het rechtsverkeer dienen gelicht te worden in te gaan nu het tweede middel ongegrond is en indien de bevelen uit het rechtsverkeer zijn gelicht, in dat geval het beroep tegen de bevelen zonder voorwerp komt te staan.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN